

Katie og Quincy

Evan Valentine og Marissa Widdison

Baseret på en virkelig hændelse

»En ven viser kærlighed til hver en tid«
(Ordsp 17:17).

Katie elskede at synge. Hun elskede at danse. Men frem for alt elskede hun søndage! Det var der, hun så sin ven Quincy.

Katie havde downs syndrom. Somme-tider blev hun forvirret i kirken og vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Men hun vidste, at Quincy ville være der for at hjælpe hende.

Quincy tog Katie i hånden og gik med hende ind i Primary. Sommetider blev Katie lidt tummelumsk i fællestiden, og så gav Quincy hende et knus. Det beroligede altid Katie. Efter fællestid hjalp Quincy Katie med at finde sin klasse. Katie elskede Quincy.

En dag fandt Katie ud af, at der var sket noget sørgeligt i Quincys familie. Quincys storebror Cory var død! Katie vidste, at hendes ven måtte være så ked af det. Hun vidste, at Quincy elskede sin storebror højt.

Mor fortalte Katie, at folk ville samles i kirken i aften for at vise Quincys familie, at man tænkte på dem. I morgen skulle Cory så begraves.

»Vil du med hen i kirken i aften sammen med far og mig?« spurgte mor Katie.

Katie nikkede. Hun ville fortælle Quincy, at hun elskede hende.

Mor hjalp Katie i noget pænt tøj. Så kørte de hen i kirken.

Da de kom derhen, kunne Katie se en masse mennesker. Hun kendte nogen af dem fra kirken. Hun så sin biskop. Hun så sin primarylærer. Men hun kunne ikke få øje på sin ven.

»Mor, hvor er Quincy?« spurgte Katie.

Mor vidste det ikke.

»Hvorfor prøver vi ikke at spørge nogen?« sagde mor.

Almindeligvis var Katie ikke glad for at tale med en masse mennesker. Men i aften ville Katie gerne finde Quincy! Katie følte sig modig. Hun gik hen til biskoppen.

»Quincy er ked af det. Jeg er nødt til at finde Quincy!« sagde hun til ham.

Biskoppen smilede og tog Katie i hånden. »Så lad os finde Quincy.«

Sammen gik biskoppen, mor og Katie rundt i kirkebygningen. Til sidst fandt de hende. Quincy sad i et hjørne. Hun så virkelig meget ked ud af det.

Katie gik over til sin ven og lagde armene om hende. Hun tænkte på, hvor meget Quincy savnede sin bror.

»Det er okay, Quincy. Jesus tager sig af Cory,« sagde Katie. Hun aede meget forsigtigt Quincy over håret.

Quincy begyndte at græde. Katie krammede hende mere.

»Det er okay,« sagde Katie. »Jesus tager sig af Cory.«

Quincy græd og græd. Katie blev bare ved med at kramme sin ven. Lidt efter blev Quincy lidt roligere. Hun snøftede stadig, men hun græd ikke så meget mere. Hun så op på Katie.

»Tak skal du have, Katie« sagde hun. »Du har ret. Jesus vil passe på min bror.«

Katie var glad for, at hun kunne være med til at trøste sin ven. Hun elskede Quincy. ■

Forfatterne bor i Utah i USA.

VENNER MED HANDICAP

Nogle handicap gør det sværere at bruge sin krop. Andre handicap gør det sværere at bruge hjernen. Visse mennesker har et handicap, der påvirker deres hjerne og krop. Uanset hvad, så er alle børn vigtige og et af Guds elskede børn.

Hvis I møder nogle med et handicap:

Så lad være med at ...

- stirre eller hviske om dem.
- ignorere dem.
- gøre nar af dem.
- kalde dem noget grimt.

Men ...

- sig hej og vær flink.
- stil spørgsmål på en høflig måde.
- forsvar dem, hvis nogle er lede imod dem.
- Husk, at de også er Guds børn, akkurat som I er!

